

Sygn. akt I Ns 9/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Zofia Michałowska

Protokolant Magdalena Domagała

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2019 r. w Opocznie na rozprawie

sprawy z wniosku S. K. i Z. K. (1)

z udziałem H. W. i A. K.

o zasiedzenie

postanawia:

1. **oddalić wniosek;**

2. **stwierdzić, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.**

Sygn. akt I Ns 9/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy S. K. i Z. K. (1) – reprezentowani przez pełnomocnika radcę prawnego – we wniosku z dnia 30 listopada 2018 r. (data wpływu do Sądu) wnosili o stwierdzenie, że nabyli z dniem 22 lipca 2015 r. przez zasiedzenie własność nieruchomości składających się z 24 działek położonych w obrębach R. i R. o łącznej powierzchni 9,94 ha.

W uzasadnieniu wniosku podali, że zawarli związek małżeński w 1976 r. (...) objęte wnioskiem o zasiedzenie były własnością rodziców wnioskodawcy P. i J. K. oraz brata ojca W. K., którzy przekazali je wnioskodawcom w drodze nieformalnej darowizny w dniu 22 lipca 1985 r. Działki te otrzymał w użytkowanie ojciec i stryj wnioskodawcy od swoich rodziców w latach czterdziestych XX wieku.

Na w/w nieruchomości składają się działki gruntu o łącznej powierzchni 9,94 ha, czyli:

- w obrębie R. działki gruntu o nr 96, 948, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) o łącznej powierzchni 4,53 ha oraz

- w obrębie R. działki gruntu o nr 75, 114/1, 114/2, 114/3, 117, 544/1, 544/2, 791 i 927 o łącznej powierzchni 5,41 ha.

Wnioskodawcy podali, że od tego czasu do dziś użytkują te nieruchomości jako właściciele oraz płacą z tego tytułu podatek rolny oraz leśny na rzecz Gminy D..

Podnieśli, że biorąc pod uwagę, iż władają powyższymi nieruchomościami nieprzerwanie od ponad trzydziestu lat jako posiadacze samoistni nabyli oni na własność powyższe działki gruntu przez zasiedzenie.

/vide: - wniosek z uzasadnieniem k. 3 – 4/

Uczestnicy postępowania H. W. i A. K. nie przyłączyli się do wniosku.

/vide: - skrócony protokół rozprawy z dnia 01.03.2019 r. k. 35 min.

00:01:10 – 00:03:26 nagranie koperta k. 36/

Pismem z dnia 18 marca 2019 r. (19 marca 2019 r. – data wpływu do Sądu) pełnomocnik wnioskodawców wniósł o wydanie postanowienia o zasiedzeniu poza działkami wymienionymi w pierwotnym wniosku także 1/5 części działki nr (...) o łącznej powierzchni 2,35 ha.

W uzasadnieniu tego żądania podał, że powyższa nieruchomości była we władaniu samoistnym ojca wnioskodawcy P. K. i w dniu 22.07.1995 r. nieruchomości ta została przekazana wraz z innymi działkami na rzecz wnioskodawców. W stosunku do w/w nieruchomości gruntowej nie było prowadzone postępowanie administracyjne o uregulowaniu własności w trybie ustawy uwłaszczeniowej.

/vide: - pismo z dnia 19.03.2019 r. k. 37 – 38/

W odpowiedziach na wniosek z dnia 29 marca 2019 r. (data wpływu do Sądu) uczestnicy postępowania A. K. i H. W. podnieśli, że w przedmiotowym postępowaniu nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości wymienionych we wniosku głównym ani też nieruchomości wymienionej w piśmie pełnomocnika wnioskodawców z dnia 18 marca 2019 r., stanowiącej 1/5 działki nr (...) o powierzchni 2,35 ha.

Wskazali, że z treści pisma z dnia 18 marca 2019 r. wynika, że „powyższa nieruchomości była we władaniu samoistnym ojca wnioskodawcy P. K. i w dniu 22.07.1995 r. nieruchomości ta została przekazana wraz z innymi działkami na rzecz wnioskodawców” – podczas, gdy P. K. zmarł w dniu 22 lipca 1989 r.

Powyższe, zdaniem uczestników, potwierdza tylko, że wnioskodawcy gubią się w przedstawianej przez nich wersji wydarzeń związanych z okolicznością przekazania nieruchomości na ich rzecz przez P. K., wersji stworzonej tylko i wyłącznie na potrzeby przedmiotowego postępowania.

Uczestnicy wskazali, że zaskoczeniem dla nich była wiadomość o przekazaniu przedmiotowych nieruchomości na rzecz wnioskodawców, która została ujawniona dopiero na etapie przedmiotowego postępowania i jak się wydaje stworzona na jego potrzeby. Z wcześniejszych rozmów z wnioskodawcami nie wynikało, iż takie zdarzenie w ogóle zaistniało, a problem uregulowania spraw spadkowych dotyczył braku posiadanych dokumentów własności na sporne nieruchomości.

Dodatkowo podniesiono, że przedmiotowe gospodarstwo (w skład którego wchodzi sporne nieruchomości) równocześnie przez szereg lat prowadzili P. K. oraz jego brat W. K. – który zmarł 16 stycznia 2010 r., którego rola w przedmiotowym postępowaniu została zupełnie pominięta przez wnioskodawców. W/w (bracia P. K. i W. K.) prowadzili gospodarstwo wspólnie, bez wyodrębnienia jego poszczególnych składników do wyłącznego posiadania któregokolwiek z nich.

Zdaniem uczestników liczenie ewentualnego biegu terminu zasiedzenia, należałoby liczyć od momentu śmierci W. K., czyli od momentu objęcia nieruchomości w posiadanie samoistne przez wnioskodawców.

Uczestnicy wskazali, że czynności procesowe podejmowane przez wnioskodawców stanowią jedynie nieudaną próbę obejścia przepisów prawa spadkowego, mającą na celu pokrzywdzenie ustawowych spadkobierców i godzącą w zasady współzycia społecznego.

/vide: - odpowiedź na wniosek A. K. k. 49 – 49v,

- odpowiedź na wniosek H. W. k. 50 – 51/

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2019 r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik wnoskodawców oświadczył, że data w jego piśmie jest datą błędną, będącą skutkiem oczywistej omyłki pisarskiej. Prawidłowa data wynika z wniosku inicjującego postępowanie jak i kontekstu sprawy, a więc powinna to być data 22.07.1985 r., a nie 22.07.1995 r., a zatem pełnomocnik wniósł o uznanie daty 22.07.1985 r. jako daty przekazania całego gospodarstwa rolnego wraz z częścią działki nr (...).

/vide: - pismo z dnia 10.04.2019 r. k. 52/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów nr działek (...) o łącznej powierzchni 4.53 ha jest położona w miejscowości R., obręb 0010, gmina D.-O. Wiejski, powiat (...), województwo (...) i stanowi grunty orne, lasy, łąki, pastwiska trwałe, rowy i drogi.

Stosownie do prawomocnego aktu własności ziemi nr (...).ON- (...) z 27 września 1974 r. na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27 poz.250) właścicielami tej nieruchomości stali się P. K. syn W. i M. i jego brat W. K. syn W. i M..

Ta nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów.

/dowód: wypis i wyrys z rejestru gruntów k.7-17

akt własności ziemi nr (...).ON- (...) k. 47/

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów nr działek: 75, 114/1, 114/2, 114/3, 117, 544/1 o łącznej powierzchni 0.92 ha jest położona w miejscowości R., obręb 009, gmina D.-O. Wiejski, powiat (...), województwo (...) i stanowi grunty orne, łąki, sady i grunty zabudowane na działce (...).

Stosownie do prawomocnego aktu własności ziemi nr (...).ON- (...) na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27 poz.250) właścicielami tej nieruchomości stali się P. K. syn W. i M. i jego żona J. córka J..

Ta nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów.

/dowód: wypisy i wyrys z rejestru gruntów k. 18-21

zaświadczenie k. 45/

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów nr działek: 544/2, 791 i 927 o łącznej powierzchni 4.49 ha jest położona w miejscowości R., obręb 009, gmina D.-O. Wiejski, powiat (...), województwo (...) i stanowi grunty orne.

Stosownie do prawomocnego aktu własności ziemi nr (...).ON- (...) na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27 poz.250) właścicielami tej nieruchomości stali się P. K. syn W. i M. i jego brat W. K. syn W. i M..

Ta nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów.

/dowód: wypisy i wyrys z rejestru gruntów k. 22-25

zaświadczenie k. 45/

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów nr działek (...) o łącznej powierzchni 2.35 ha jest położona w miejscowości R., obręb 009, gmina D.-O. Wiejski, powiat (...), województwo (...) i stanowi lasy.

W ewidencji gruntów jako władający tą nieruchomością-władanie samoistne- został wpisany m.in. P. K., syn W. w 1/5 części.

Ta nieruchomość nie posiada uregulowanego stanu prawnego.

/dowód: wypis i wyrys z rejestru gruntów k. 37-41

zaświadczenie k. 36/

Nie ma zaległości w opłacaniu podatków od tych nieruchomości. Decyzje w sprawie ustalenia zobowiązania podatkowego wystawiane są m.in. na nazwisko P. K., J. K., użytkownik Z. K. (1).

/dowód: zaświadczenie k. 26

decyzja k. 48/

S. K. pozostaje w związku małżeńskim z Z. K. (1) od 1976 r. i ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. Początkowo małżonkowie S. i Z. K. mieszkali w R. razem z P. K. i W. K.. Ojciec S. K. i jego stryj – brat ojca w 1985 r. w luźnej rozmowie przekazali, aby gospodarował sobie na tym, co oni mają. Zarówno ojciec P. K., jak i stryj W. K. w tym gospodarstwie mieszkali do śmierci – w domu postawionym przez P. K. i jak trzeba było, to pracowali w nim.

W gospodarstwie, na zabudowanej działce oprócz budynku mieszkalnego znajdowała się także stodoła, która spaliła się 13 kwietnia 1989 r. i została już odbudowana jesienią przez S. K. i jego żonę. Oni także w latach 90-tych postawili na tej działce budynek gospodarczo-oborowy oraz poczynili nakłady na budynek mieszkalny.

W. K., po śmierci brata P. K. nadal mieszkał w tym samym budynku mieszkalnym.

Od końca lat 90-tych S. i Z. małżonkowie K. mieszkali już we własnym budynku mieszkalnym, który pobudowali w R. na działce nr (...). Tą działkę otrzymał S. K. od swojego stryja W. K..

Przed śmiercią W. K. potrzebował opieki i opiekowała się nim przeważnie żona S. Z. K..

/dowód: zeznania wnioskodawcy S. K. skrócony protokół

rozprawy z dnia 11 września 2019 k. 60v-61 min. 00:07:31-00:31:06

nagranie koperta k. 63

wnioskodawczyni Z. K. (1) skrócony protokół rozprawy z dnia

11 września 2019 k. 61-61v min. 00:31:06-00:38:58 nagranie koperta k. 63/

S. K. syn P. na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 20 września 1991 r. w sprawie Sygn. akt I Ns 252/91 nabył z mocy prawa z dniem 4 listopada 1971 r. nieodpłatnie własność nieruchomości rolnej oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka o nr (...) o pow. 0.43 ha położona we wsi R., gmina D., przedstawiona na mapie przechowywanej w Urzędzie Gminy w D. za nr ewidencyjnym zasobu składnicy 211/14/3/76.

Z uzasadnienia wniosku i akt sprawy wynikało, że działkę tę otrzymał od stryja W. K. na dobrowolną ustną umowę, umowę darowizny na własność.

/dowód: akta sprawy Sądu Rejonowego w Przysusze sygn. akt I Ns 252/91/

Od czasu pożaru stodoły S. P. zaczął pomagać S. K. najpierw przy pracach porządkowych po spaleniu i pracach związanych z budową nowej stodoły, a następnie także przy czynnościach związanych z prowadzeniem przez S. i Z. małżonków K. gospodarstwa rolnego. Nie dopytywał on kiedy to gospodarstwo rolne zostało im przekazane.

/dowód: zeznania świadka S. P. skrócony protokół rozprawy z dnia 3 czerwca 2019 r. k. 55v min. 00:04:25-00:13:15 nagranie koperta k. 57/

B. B. dowiedział się od S. K., z którym pracował w (...) gdzieś w 1985 r., że został gospodarzem, bo ojciec ze stryjem powiedzieli, że dają mu gospodarstwo, aby gospodarzył.

Stryj W. K. mówił niewyraźnie, ale można było go zrozumieć, w polu nie pracował za bardzo, więcej w podwórzu. Stryjem przed śmiercią zajmował się S. K. i jego żona. Stryj przekazał S. K. działkę pod budowę po drugiej stronie drogi, na której pobudował się on wraz z żoną.

S. i Z. małżonkowie K. prowadzili to gospodarstwo rolne, hodowali inwentarz żywy, prowadzili plantację warzyw, siali zboża.

Nie był on bezpośrednim świadkiem faktu przekazania gospodarstwa rolnego przez P. K. synowi S. i jego żonie.

/dowód: zeznania świadka B. B. skrócony protokół rozprawy z dnia 3 czerwca 2019 r. k. 55-56 min. 00:13:15-00:23:26 nagranie koperta k. 57/

H. W. mieszka w O., przyjeżdżała do ojca i do stryja do R., prała, sprzątała i pomagała w gospodarstwie rolnym. Przed śmiercią posadziła nawet w nim dla siebie truskawki, czemu nie sprzeciwił się jej ojciec P. K.. Po śmierci ojca odwiedzała również stryja W., który mieszkał do czasu swojej śmierci nieprzerwanie w tym samym mieszkaniu i dopóki mógł, to pracował w gospodarstwie rolnym. Nigdy nie słyszała ani od stryja, ani od ojca, że gospodarstwo rolne zostało przekazane bratu S. i jego żonie. Natomiast słyszała, że została przekazana im działka pod budowę. Przed wniesieniem sprawy o zasiedzenie rozmawiała ona z rodzeństwem o podziale tego gospodarstwa.

/dowód: zeznania uczestniczki postępowania H. W. skrócony protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 k. 61v-62 min. 00:38:58-00:56:34 nagranie koperta k. 63/

A. K. przyjeżdżał do R. do ojca i stryja dwa, trzy razy w roku, natomiast po ich śmierci rzadziej. Nic nie było mu wiadomo o rozmowie w rodzinie, że gospodarstwo to przejmują brat S. wraz z żoną. Przed wniesieniem sprawy o zasiedzenie rozmawiał on z rodzeństwem o podziale tego gospodarstwa.

/dowód: zeznania uczestnika postępowania A. K. skrócony protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 k. 62 min. 00:53:08-01:01:47 nagranie koperta k. 63/

P. K. syn W. zmarł jako wdowiec 22 lipca 1989 r. Jego żona, J. K. córka J., zmarła przed nim, 9 listopada 1976 r.

/dowód: odpisy skrócone aktów zgonów k. 44 i 43/

Pozostawili oni jako spadkobierców ustawowych troje dzieci: S. K., H. W. i A. K..

/bezsporne/

W. K. zmarł jako kawaler 16 stycznia 2010 r.

/dowód: odpis skróconego aktu zgonu k. 42/

W Sądzie Rejonowym w Opocznie toczy się postępowanie z wniosku H. W. z udziałem S. K. i A. K. o stwierdzenie nabycia spadku po J. K., P. K. i W. K. oraz o dział spadku po nich. Wniosek został złożony do Sądu dnia 19 czerwca 2019 r.

/dowód: akta sprawy sygn. akt I Ns 309/19 Sądu Rejonowego w Opocznie/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił o wyżej powołane dowody, które uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wniosek o zasiedzenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 172 k.c. w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 31 lit. a i b ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55 poz. 321) w § 1 stanowi, że posiadacz nieruchomości nie będący właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze. Natomiast § 2 stanowi, że po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

W art. 172 k.c. uregulowany jest pierwotny sposób nabycia własności, tzn. zasiedzenie.

Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu ustalonego w ustawie czasu.

Do nabycia własności w drodze zasiedzenia (art. 172 k.c.) potrzebne jest wystąpienie określonych przesłanek: wykonywanie posiadania w charakterze posiadacza samoistnego, posiadanie nieruchomości w sposób nieprzerwany, upływ czasookresu przewidzianego w kodeksie w zależności od uzyskania posiadania w dobrej lub złej wierze.

Niezbędnym warunkiem nabycia nieruchomości przez zasiedzenie jest samoistne posiadanie nieruchomości.

Za posiadanie uważa się faktyczne władztwo nad rzeczą w zakresie prawa własności lub innego prawa, z którym łączy się władztwo (art. 336 k.c.).

Faktyczne władztwo nad rzeczą, warunkujące istnienie posiadania według przyjętej w polskim prawie teorii obejmuje dwa elementy: element fizyczny, określony tradycyjnie jako corpus i element psychiczny – animus.

W rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego posiadacz samoistny to taki, który faktycznie włada rzeczą jak właściciel. Wszelkie zatem stany faktycznego władztwa, odpowiadające innemu prawu niż prawo własności nie kwalifikują się jako posiadanie samoistne i dlatego nie mogą stanowić przesłanki zasiedzenia. Dla istnienia samoistnego posiadania potrzebne jest przede wszystkim faktyczne władanie rzeczą.

Zakres faktycznego władztwa przy posiadaniu samoistnym, odpowiadający prawu własności, sprowadza się do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią w sposób jak najbardziej pełny, czyli do postępowania z rzeczą jak właściciel. Dlatego akty władztwa mające charakter drugorzędny z reguły nie świadczą o samoistnym posiadaniu.

Konieczną przesłanką faktycznego władztwa, oprócz samego zachowania się posiadacza jest odpowiednie zachowanie się osób trzecich, wyrażające się w tym, że władztwo posiadacza nie spotyka się z ich strony ze skutecznym oporem.

Element corpus świadczy o możliwości dokonywania materialnych aktów władania rzeczą. Posiadacz samoistny włada rzeczą jak właściciel.

Czynnik woli (animus) stanowi kryterium, które pozwala na odróżnienie posiadacza samoistnego od posiadacza zależnego.

W praktyce o tym, w zakresie jakiego prawa posiadacz wykonuje władzę nad rzeczą decydują zewnętrzne widoczne dla otoczenia przejawy władztwa.

Interpretacja elementów woli musi mieć charakter obiektywny.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, czyli wnioskodawcy S. K. i jego żona Z. K. (1), zgodnie z żądaniem wniosku o zasiedzenie (w tym także uzupełnionym co do udziału wynoszącego 1/5 w nieruchomości leśnej), powinni udowodnić datę objęcia całej nieruchomości położonej w R. i w R. oraz udziału wynoszącego 1/5 części nieruchomości położonej w R. w posiadanie, że posiadanie to miało charakter posiadania samoistnego i że trwało nieprzerwanie co najmniej 30 lat.

Dowody na te okoliczności muszą być konkretne i wyraźne i nie budzące żadnych wątpliwości, a takie na poparcie zgłoszonego wniosku o zasiedzenie, w ocenie Sądu, nie zostały przedstawione.

Sąd podkreśla, że uczestnicy postępowania - rodzeństwo wnioskodawcy S. H. W. i A. K. zaprzeczyli, aby posiadanie nieruchomości objętej żądaniem wniosku wraz z udziałem wynoszącym 1/5 w nieruchomości wynikającym z rozszerzenia żądania wniosku miało charakter posiadania samoistnego przez wnioskodawcę S. K. i jego żonę Z. K. (1) od 1985 r.

Ci uczestnicy postępowania wskazali, że dopóki żył ich ojciec P. K., jak również ich stryj W. K. nic w rodzinie nie było wiadomo, aby miało miejsce przekazanie tego gospodarstwa.

Podnieśli, że odwiedzali zarówno ojca, jak i stryja i żaden z nich o takiej czynności nie mówił, a sama czynność, mimo właściwych stosunków między rodzeństwem, które trwały, jak wydaje się praktycznie do czasu złożenia wniosku o zasiedzenie, nigdy nie została ujawniona przez wnioskodawcę i jego żonę.

Sąd nie neguje, że z uwagi na wiek współwłaścicieli tego gospodarstwa braci P. K. i W. K. być może zostało ono przekazane do prowadzenia S. K. i jego żonie Z..

Sąd zauważa, że we wniosku została wskazana dokładna data jak podali wnioskodawcy nieformalnej darowizny, tj. 22 lipca 1985 r. (vide: wniosek k. 4). Jednakże czynność ta nie została potwierdzona jakimikolwiek dowodami, np. zeznaniami osób którzy byliby naocznymi świadkami tej czynności czy też nieformalną pisemną umową, która by wskazywała, że przekazanie to było przekazaniem do samoistnego – właścicielskiego posiadania. Trzeba zauważyć, że mamy tutaj do czynienia ze stosunkami wiejskimi, w których strony takie czynności, z uwagi na doniosłość ich skutków, dokumentowały nawet nieformalnymi umowami.

Doświadczenie życiowe wskazuje, że w stosunkach wiejskich czy to rodzice, czy bezdzietne rodzeństwo rodziców, czy dziadkowie, dopóki żyli uważani byli za właścicieli nieruchomości. Nawet jeśli nie mieli już sił i zdrowia do fizycznej pracy w gospodarstwie rolnym to nie pozbawiało ich to posiadania charakteru samoistności.

Podkreślenia wymaga, że nieruchomość ta (poza udziałem w nieruchomości leśnej wynoszącym 1/5 części) miała uregulowany stan prawny i w ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód, jeżeli wola właścicieli byłaby taka, aby przenieść własność tej nieruchomości w formie prawem przewidzianej i umowa taką, jaką strony by uzgodniły.

Należy zwrócić uwagę także na fakt, że S. K. jeszcze za życia stryja W. K. podjął czynności do uregulowania na swoją rzecz prawa własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów działką nr (...) położonej w R. (vide: akta

sprawy Sądu Rejonowego w Przysusze I Ns 252/91). Czynności te podjął kilka lat po dacie 22 lipca 1985 r. Zatem należy przyjąć, że miał on pełną wiedzę, w jaki sposób przenosi się prawo własności nieruchomości.

W przedstawionym stanie faktycznym Sąd przyjął, że do czasu śmierci właścicieli nieruchomości objętej żądaniem wniosku posiadanie S. K. i jego żony Z. miało charakter zależny, na zasadzie użytkowania. Zaakcentować należy m.in. zachowanie ojca stron P. K. który nie sprzeciwił się temu, aby jego córka przed jego śmiercią zajęła część nieruchomości do posadzenia truskawek dla siebie.

W świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie w ocenie Sądu, o samoistności posiadania wnioskodawców, ale tylko udziału stanowiącego własność P. K. w nieruchomości objętej żądaniem wniosku można mówić dopiero od daty jego śmierci, czyli 22 lipca 1989 r. i to posiadania w złej wierze. W tym zakresie zasługują na wiarę zeznania zarówno wnioskodawców, jak i zgłoszonych przez nich świadków.

Posiadanie to było skierowane przeciwko pozostałym spadkobiercom P. K. i nie upłynął 30-letni termin do zasiedzenia.

Termin ten upłynąłby bowiem 22 lipca 2019 r., ale nastąpiła przerwa jego biegu w dniu 19 czerwca 2019 r. została założona sprawa o stwierdzenie nabycia spadku po nim i o dział spadku (art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 175 k.c.). Natomiast co do zasiedzenia udziału W. K. w nieruchomości w świetle powyższych rozważań jest tym bardziej oczywiste, że 30-letni termin nie upłynął, bowiem zmarł on 16 stycznia 2010 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. – punkt 2. postanowienia.